

EDITORIAL: *A una setmana de les classes*

Queda una setmana pel començament del curs escolar (de fet, està previst que avui el Conseller d'Educació, Josep Bargalló, acabi de donar els detalls de tot plegat) i tota l'atenció està centrada en com es comportarà el virus amb la tornada a una certa normalitat que va quedar truncada de manera abrupta el març de l'any passat. A part de si les ràtios seran d'una manera o d'una altra el protocol a hores d'ara està clar. Els grups/classe no es podran barrejar entre sí, caldrà mascareta a partir d'una determinada edat i en algunes zones territorials on la presència del Covid encara és més alta i s'haurà d'aïllar una classe si algun dels seus membres

dóna positiu. D'alguna manera, el debat ha estat centrat aquesta setmana en el fet de si els pares que tindran els seus fills a casa perquè algun company ha agafat el coronavirus tindran dret o no a la baixa laboral. El Govern espanyol ha marejat la perdua durant tota la setmana donant missatges contradictoris al respecte segons quin ministre parlés del tema. Ara bé, llevat d'aquesta qüestió, que és d'urgència clarificar, el fet és que arriba l'hora de la veritat i aviat es veurà si les mesures funcionen o no. De fet, com diuen els científics, aquest virus encara té capacitat de sorprendre. El que cal doncs és seguir les instruccions al peu de la lletra i posar-li ben difícil.

RES A PERDRE,
TOT A GUANYAR

JUAN
JUNCOSA

¿CON O SIN?

Hay cosas en la vida que podrás hacer con motivación y otras sin motivación. Existen momentos en la vida en los que parece que tienes que hacer algo sí o sí. Tengas o no motivación para ello, o la capacidad de encontrarla. Hay una expresión muy española que dice: "ajo y agua" que cuando te dicen esto significa: "a joderse y aguantarse". Tesituras como estas nadie las quiere. De todas formas la vida a veces nos pone; como se suele decir; entre la espada y la pared. Reza una leyenda sobre 3 picapedreros que: Picaban piedra cada día 8 horas bajo el cielo, a la intemperie. Al preguntar al primero que haces respondió trabajar como un condenado, mojándome cuando llueve, quemándome cuando hay sol. La respuesta del segundo fue; Yo soy un mandado, lo que me pidan hago, es un trabajo. La respuesta del tercero fue, construyo una catedral. Ante la misma situación puedes hacer como los picapedreros. Indignarte, hacer lo que toca, o sentir que eres parte de algo grande. Pero de todas formas hay que hacerlo. Así que "ajo y agua" si no encuentras la motivación para hacerlo. Otra cosa importante es. No te resignes con la suerte del momento. Y si no es lo que quieres, haz lo que debes, pero inicia una búsqueda para poder cambiar a aquello que deseas. Espero haber-te poder dejado unas cuantas ideas para reflexionar.

ERMENGOPOLYS

Així és la vida

GEORGINA PEROY

El "Quan comences un menjar que t'agrada molt, fas unes cullerades ben plenes perquè tens ganes de gaudir-lo de pressa, però quan te'n queda poquet al plat, mires de fer cullerades ben petites per allargar i assaborir tot el que et queda. Així és la vida." Tots ens sentim estafats en aquests moments, els qui començaven a cruspir-se el plat i qui ja en tenia la meitat coll avall. Hem hagut d'aprendre a passar la setmana sense planificar moments d'oci, a posposar projectes i a renunciar a veure tan sovint com voldríem els nostres éssers estimats. Ens sentim oprimits, mentre la nostra feina trontolla, complint unes normes que no tothom respecta. La pandèmia ens allunya i ens apropa, ens rebel·la i ens aclapara. Si ens fessin una enquesta, cada franja d'edat seria la més perjudicada.

Hi ha, però, una generació que se sent com si se'ls hagués privat el dret d'assaborir amb plaer les darreres cullerades de la vida, la mateixa vida que els ha dut fins on són, enfilats a les darreres dècades amb relativa salut. És una generació que s'ha guanyat a pols la seua estabilitat econòmica, justa o més acomodada, esgrimint una autonomia física i material després d'haver pujat o no fills. I d'haver ajudat, o no, a pujar els nets. Encara són capaços de gaudir la vida sense cap ajut,

amb el plaer que suposa administrar un bé preuat que valoren i gaudeixen més que mai. Sense esperar cap recompensa, donen per fet que aprofitaran els darrers anys de plenitud amb la mirada de qui ha estat capaç de treure rendiment a l'existència, de donar-li, per fi, un sentit abans d'un comiat que no pensen tenir pas present.

Han escapat, indemnes o una mica perjudicats, als embats que la vida els preparava a cada cantonada. Donen les gràcies a la ciència i a la medicina (encara que el seu costum els faci dir Déu) per haver-los permès arribar en bon estat fins on són i ser capaços de caminar amb bona marxa, o a pas acompassat, pels camins boscosos o pels parcs propers.

Planifiquen les seues activitats diàries sense sentir-se apartats del seu passat professional, ni aliens als problemes que afecten

La pandèmia ens allunya i ens apropa i si ens fessin una enquesta cada franja d'edat se sentiria la més perjudicada

tota la societat. Escullen amb cura la seua roba en funció del que han de fer, i encara mantenen una saludable i necessària coqueteria. Expliquen amb pena, però sense dramatisme, que ja han enterrat uns quants amics.

Per això, la situació que tots hem de viure pot suposar per a molts representants d'aquesta generació molt més que un perill. Pot suposar una traïció, un desencant, una presó injusta sense cap judici previ. La vida els està prenent allò que els havia regalat, quan encara no havien acabat la partida. Un obstacle inesperat quan ja eren prop del cim. Però malgrat tot, fan menys soroll que ningú; accepten les limitacions imposades procurant no convertir-se en un problema per als altres. Posen en pràctica la paciència i la saviesa que dona poder mirar enrere al final de la cursa. Viuen el dia a dia sense exigir un demà amb solucions definitives. Per això escolto tan atentament la conversa d'un veí que, després de superar nombrosos i tràgics obstacles, mira d'esquivar el darrer mentre camina a pas ferm pel camí de les oliveres. Abans d'acomiar-me li agraeixo que m'hagi aturat per saludar-me amb cordialitat i m'hagi explicat, sense queixar-se, que se sent com si li estiguessin privant del dret a assaborir les darreres cullerades. Així és la vida.